

Transcript of Herectví, identita a odvaha 🤖🎭

Created on August 29, 2026 at 9:31 PM by Notee: AI Note Taker — <https://notee.onelink.me/E2m8/04kb04rp>

● Speaker 1

Kdo

● Speaker 2

tam?

● Speaker 1

Kdo tam?

● Speaker 2

Ještě jednou. Já jsem Matýn Mišička, měl 56 let a jsem herec. Když se mi to pořád neříkal, to jenom pře. Já jsem těž původně chtěl být vědec. Studoval jsem fyziku. Zajímal jsem se ve smíru, nekonečná aleby o mikrorozměry, takže základní interakce, různý typy, základní geometrální částice, různí typy radioaktivního záření, alfa, beta, gama, že to znáte, ten paradox? Nejenže záření může být zároveň plněním, anebo také to k částic, a to naprosto různých částic, takže například Záření alfa to jsou v podstatě jádra hélia, takže je dva protony, dva neutrony, kdyžto záření beta to je top elektronů. Takže když uvážíme, že elektron je přibližně 1600x léčší než proton, tedy přibližně, i než neutron, tedy opět zaoproubeně, tak je to poměr 1100,5 tisíců, tedy přibližně. Takže všetkým publikům porovnávali tok diapone do vzduchovky a dělové koulí. Gram 7,5 kilogramů. Vy vidíte, že studium v artizu mě doslova poznamenalo, ale přesto jsem více než třicet let herec a téměř třicet let v lidském divadle. Já vlastně pro hereství nemám ty ideální poklady, já jsem spíš introvert. Nerad jsem středem pozorností. Často trpím stůdem. Takže vlastně už nám s tímačkám nadámu a vlastně kdykoliv, kdy mám něco tzv. předhládět, se necítím hrozně. Něco se ve mně vzpříčí, spadne závora, no a hotovo. Nejradši bych zalezl do spěskyně. Myšička v jeskyni. Zím to bylo ještě horší. Já už v prvním ročníku nadámo jsem si uvědomil, že se nestydím jenom před ostatníma, ale že se vlastně sám před sebou. Jako matrizátor jsem se uměl na jevišti perfektně sanalizovat. Jsem strachnej, špatnej, zablok

ovaný, mnohokrát jsem byl přečít, mnohokrát jsem okamžitě sanalizoval.
Takže přeč analyzat, přeč analyzat, přeč analyzat,

● Speaker 1

přeč mám do sebe v prdeli.

● Speaker 2

Ale zároveň jsem věděl, že když s ní nedolezu, tak jako hned skončím.
Kdybych se vlastně ještě ani nezačal, tak to jsem musel a chtěl změnit. Tak
jsem si vymyslel takovou metodu. Já jsem, teda pan Madame, první ročník,
začal pondit ve volných míděcích do velkého sálu. Malecký sál. Celá jedna
stěná byly zacadla, což jsem myslel, že je dobrý, abych měl tisketnou masku.
No, tam jsem se zamknul, aby tě ten původ neviděl, a začal jsem se učit
vědomě zešívat. Jako ve smyslu přestat si půl kolona. No, nešel jsem třeba
tím, že jsem se snažil nahlas zasmát. Nepaměťej, kdyby to nešlo. No, jsem se
viděl tu mesablé, jo. To bylo možný. Taků, jsem to nevydržel, zatáhl jsem ten
černý závěs a vypřestal s tou přílišnou sebeanalýzou, s těm, k tomu jsem
překonat, k tomu jsem překonat. No, tak jsem začal bojovat, bojovat s tím
vnitřním imaginárním přítelem. Co to? Ahoj, ahoj, tohle ještě ještě ještě ještě
ještě ještě.

● Speaker 1

Není on toho.

● Speaker 2

On byl tak. Já vím, tady jste, víš, že jo. Tam jsem byl sám. Tam se děli věci. Ale
skutečně jsem zjistil jednu věc, že když vypnu tu hlavu, tak za tím rozumem,
za tím ráciem, a to mám myslit každej, tak je skutečně něco většího, něco
hlubšího, něco... co mě dokáže inspirovat, no a taky, co mi pozitivně dodalo
odvahu, co já potřebuji říct před ostatníma. No ale ten nechut se předvádět,
co mám teda do dneška. Je to paradox, já vím, protože dělat to mám rád.
Dres i mě balí. No tak vás balí dívat se na exhibicionisty, Jo, Musím si prožít
ten měl příběh, musím se porožit do tém nejcatější ruský duše, o který jsem
předtím neměl ani ponětího a pár let na no, no. to, chcem si to samo vyzkouše

t na jevišti jako herce. Jsem peš. Takže mě to napadá. Jsem peš. Proto jsem peš, že si celou tu dobu namlouvám. Takže jsem zabíjel výhledu velkého ušletilého cíle. A zatím jsem odešel. Protože jsem hledal příležitost měnout svým silám. Ano, a našel jsem, našel jsem starou nemocnou bábu. A když jsem to udělal, nedokázal jsem není pořádný obrad. A nakonec jsem věřil, že jsem všeho nejmůždější. Že jsem to všechno přede mě věděl.

● Speaker 1

Já nenavídím tu právu!

● Speaker 2

No tak to byl bratr Osmondíkov. Nebo kněz Aljoša, bohem Chleskákov, opilec Robošin, podnikatel Štolc, kníže Mišky, no to všechno jsem hrál. To byly hezký postavy, to bylo úžasné, to bylo bruský. Ale zároveň s počtem těch postav ve mně sílel tlak jedný, ale neodvětný otázku. Co jsem já? Jsem Mišička nebo Mišky? Jak je možný, že dneska můžu být tohle a zítra v poději to jiné? A co vlastně chci, abych byl já? Já jako myšička. Do jaký míry jsem determinován a do jaký míry se to můžu sám vybrat? I mimo tyhle prdny. Jsou všechny ty postavy, co jsem hrál, ty Jungovy archetypy. Ty mentální vzorce, energie. Tady člověk může kolem nás, pro každého z nás, do každého z nás může obstoupit. A jenom na nás, v jaké míry se s nima stromažníme. A teď jsem zvedl člověk, už jenom když mám zvířenky. Třeba důležitosti, vědomí, hlavopokryčení, zemstávka. Zemstávkovou agitaci, zemstátání do konečně. A co je? Ustačí brzo! Nebudou zvonat! A tak co? Jsem zlej? Jsem brák? Ne, to byla jenom myšlenka. Já přišla, objívila vse, a když jde tam být, tak odejde a zmizí. To je prváž ten čin, kdy to způsobují. Zločin! Zločin a trest. Byla jsi nikdy moje díře, jsem to. Víš, jak mizké, stísněné stěny člověka dusí? Pořád jsem myslel. Moc jsem myslel. Já mám jenom jeden život. Já nechci čekat, až bude nějaké to obecné blaho. Já žiju teď tady a nic jiného nebude. Podívej se kolem sebe na toho rukzu. Žádné jindy, žádné příště. Já mám jenom jeden život, já chci taky. Proč bych měl být tak hloupý a něco někomu věřit? Já chci bédět. A když jsou všichni tak hloupí, a já to vím, proč bych sám neměl býti těžší? To mám čekat, až z doma vyjde, kde pát lidi se nezmění. A to znamená, že to u nich vyhradíme vždycky ten nejvěřský radější. Tak jsem se odvážil. Já nic neří

knu si. Mučil jsem se. Trápil jsem se, neustal jsem si každou otázku, jestli to mám právo.

● Speaker 1

A nikdy jsem říkal nic.

● Speaker 2

Neříkej.

● Speaker 1

Ano, tak.

● Speaker 2

Jsem chtěl jenom najít cestu, co zápěl, zápěl. Co pak takhle se zabil? Co pak jsem zabil nějakou bábu?

● Speaker 1

Já jsem sebe zabil!

● Speaker 2

No tak sebe jsem to já. Já nevím, nevím. Vážení na to, co jsem tím byl, můžu na chvílku prožívat to dilema. Zločina a trest. A stejně taky se mnou. Zločina a trest. Ale čemu to je? Čemu je dobrý, že pochopím dráva? K tomu, že pak sám nezavraždím? No to snad ne. Stejně tak, jak vy všichni, doufám. Nebo, že bych dokázal odpustit tomu, kdo zavraždí mě? Inimó tyhle prkna?

● Speaker 1

Někdo se znajde.

● Speaker 2

Mrtví. Nemluví. To je jenom nadívat. Mám lepší? Jsem duch tvého otce. Pomsti mě. Má smysl o tom hrát? Já musím jít domů. Dobře, dobře, dobře, tak jak nebys měl existovat mý rád? Každý přece ví, že to nemůže být pravda. No tak když pán Kemmer v Národním děvadle zkoušel postavu Tuláka v insinaci ze ži

vota Hmitlů, tak s režisérem Mětkem Probotem řešili otázku, jak najdouštější bude, a pán Kemmer říkal, no to je jednoduchý, já když na konci už takhle jenom ležím, tak prostě jenom zvednu ruku, všichni se na ní podívají, všechno se to skoncentruje do toho jednoho dětinního robotu ve vesmíru, a už jim ticho. Znáte tu chvíli, kdy v sádle jakoby zvůz smrt vzduchu? Je jako, že to, co my hrajeme, ve vás něco rozezní. Vy to svým prožíváním posíláte sem k nám zpátky a my se pak díky tomu ještě více ponovříme dobrý a začne vzniknout něco jako sdílení. jako řetězová štěpná reakce. Síla našeho bědomí se vkladuje s vaším.

● Speaker 1

A v takovej chvíli je mi úplně

● Speaker 2

jedno, jestli jsem tratený, špatný, zavlekovaný. Já si se srdce dvádím, ale nepředvádím to já. Ono je to předváděno. Ono se to děje. Ego je chvílí. Ego předalo řezno něčemu většímu. A v takovej chvíli mám ocit, že by úplně stačilo. Abych si najednou vyštízal židliny, sednu proti vám, Prostě jenom byl. Jako třeba tady.

● Speaker 1

Já jsem Gláda Milíšková, jmenuji 54 let. Nevypadám na to vývasu. Protože já pracuji po sobě, mám dci, žiju neustále svom, ale vy sedíte pořád na jednom místě a nežijete. A potom jsem důsledná, jako angličanka. Nepomlouvaju si, abych vždycky jsem obračená a učesaná, jak se říká, klonelfon. Abych si dovolila jíst domů, třeba takhle do parku, jen tak vyjdu a neučesaná. Nikdy. No, to jsem tak zachovala, protože jsem nikdy nebyla cítá. Onelegačená jsem jako některá. Prosím, jako prostříčka, můžu hrát třeba v patnácti letovní venku. No samozřejmě, že ne. To byla Arkadinová tracka, kterou jsem u nás v divadle hrála dvanáct let a který mi bylo moc dobře. Ale nebylo to tak vždycky. Moje cesta k herestii a k fungování v tomhle soboru nebyla úplně jednoduchá. Na začátek musím podotknout, že nejsem tak talentovaná jako Ivan, nejsem tak vzdělaná jako Martin, nejsem tak zkušená jako Bára, nejsem tak pracovitá jako Zdenka a nejsem tak... I když mám jim název! Když mám gy

mnáziem a vysokou školu, tak se považuji za nevzvělavce, ale ne za tak ignorant. Jednou jsem se zeptala svojí kolegyni Simone Babčákové, jestli si myslíš, že jsem hloupá. Eklára, ty opravdu nejsi blbá, ty jsi jenom nejdál myslet. A já jsem si předomála, že ten můj nezáměr ode ní okolo mě, pravený z pohodlností a ze strachu, z toho všeho, co se kolem mě děje, z politiky, z ekologie, z tajných služeb, z propagandy, z válek, z vraždy, z voleb, z bank, z korupce, z konspirace i z korporace. Já se měla dojem, že jsem vůči všemu tomu zlovesitě naprosto bezmocná, že nemám sílu s tím, cokoliv dělat, že záměry velké významem a vahou se odvrací z vytčeného směru a neuzrajných čin. A tak jsem teď vyvolela variantu odstříhnout jako všeho. To si asi ze střední školy pamatuju jenom to, jak sedím doma zavřená ve svém pokoji a koukám se z okna do políří. Zmírám do té nekonečné planiny před domem a sním si úplně jako nějaká postava stříhu.

● Speaker 2

Doma nebylo nejlíp.

● Speaker 1

Já jsem se bála, že kdybych oddělala někam dále kontakt, už bych se nemohla nikdy vrátit. A tak jsem radši nikam nejezděla, nikam jsem nechodila. Bála jsem se lidí, bála jsem se nových situací, nových zážitků. Můj dědivní kontakt s divadlem v té době byl každoroční díle se školou druhého hradskeho divadla. Většinou to teda byla příšerná měda, jo, takže jsme porobině odcházeli do města. Ale Ivan to nebylo, protože jsem ještě nevěděla, to bylo v 95. Tak já jsem teda asi viděla to, v čem jsem vydělal.

● Speaker 2

Tak já vím, co jsi vydělala.

● Speaker 1

Předba jsem vydělala Romeo a Juliet, jsem vydělaná.

● Speaker 2

No, potom jsem hrála Romeo.

● Speaker 1

Tak, co jsi tam řekla?

● Speaker 2

Romeo.

● Speaker 1

V každopádním koníkláři jsem se nedostala a napisala kouškovu a tak jsem zkoušela všechno možné. Byla jsem změnárnicí. Hello, how can I help you? Our service is 975. Byla jsem cvičitelkou. Lopa, lopa, pospíváme se! Byla jsem inaký modelkou. A učila jsem na základní škole. Co to tam máš pro to hlavití? To už mi bylo 21 let. Jsem čekala na tramvajné zastávce a našla jsem kablice lísteče, který mi tam někdo hodil. Bylo na něm napsáno. Připravíme vás na talentové zkončky s herectví. PS. Dejte tento lístek tomu, o kom si myslíte, že by mu mohlo pomoci. Máte tento náhodou. Stojíte v určitém čase na určitý místě a všimněte si ho. Všiměla jsem se do domu, protože jsem si myslela, že herectví znamená možnost předvádět se a žít se s krásnýma a sladýma kolegama.

● Speaker 2

To

● Speaker 1

je skvělé, já si to nevím. To je skvělé, já si to nevím. Děkuji za pozornost. Děkujeme. Oboj se vysplňoval. Z prvních hlavních představení v prvním ročníku, to pro mě bylo absolutní výjazdku. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat s rukama, co mám dělat s nohama. Měla jsem vadu řeči, neuměla jsem beslovovat I. Měli jsme ve dvojicích připravené dialogy tmavěra.

● Speaker 2

To jsem jako první.

● Speaker 1

Pane Kropote, já to vědám, já to přičím, máme dva štky dvě. Tak jsem ji študil j

eště jednou. Tak jsem se opoznala. A o té době to mám ale hodně ráda! To bylo zároveň první představení pro Dejvické divadlo, kam jsme dostali všichni s celým ročníkem i s Merkem Krobotem nabídku lidí do angažma. Byl to absolutní zázrak. Přišli Ivan Trojan, David Kromotný, Lukáš Halica, Martin Lišíčka a byli skvělí, byli zkušení, pomáhali nám, dávali naši poníčky. Ale s postupem času jsem na ně začala být alentická. než stvalo, že na ty věci nedokážu přijít sama. A došlo to tak daleko, že jsem nebyla schopná její připomínky přijmout, zpracovat je a vyzkoušet si je. Já jsem jim záviděla, že jsou tak talentovaní, že mají tolik nápadů. A připadala jsem si vedení o tom naprostáně. A najednou jsem se dostala před otázkou, kde je důstojnější zapřít se a snášet zhradovstvu chybu a jeho rady. A nebo se vzepřít, možná pěkným a zkonce na to ne.

● Speaker 2

Hej.

● Speaker 1

Spát a rovně ukončit úzkost a věčné útraty a strážně, co už jenom jsou ty mě. Co si můžeme přátelit? Už je to už. Zemřít. Spát. Spát, možná snít. Pak to mě právě zdá. Až u těch nevřava pozenského větí, kde spám po smrti, můžeme mít snít. To proto váháme a snášíme tu dlouhou hlubí, když se říká ženou. Tohle stavu mě vysvobodila pět jednotelských díl. Když jsem se ale vrátila, tak se všechno opakovalo znovu. Neodtekla jsem předtím a kochovala jsem, že mi kluci zaptaví moji nejistotu a moje strachy, že to je celé o mě. A začala jsem na sobě a se sobou pracovat, abych se dozvěděla, co se to ku mně simuluje. Vy, kdo jsem vlastně já? Prošla jsem přes antideprasivální terapiemi, spoustou alternativních metod, až jsem tu dostala ženám, které pracují s energiemi a jsou schopni Teprve teď se probouzí. Teprve teď se probouzí moje tělo a moje ženská energie. A teprve teď začínám cítit, že jsem vlastně já. Úplně jako kdybych stala z mě. A vím, že nic není málo. Všechno má nějaký smysl. Můžu to mít jako herečka. jako heřička v našem svobodě, jako občanka tohohle státu a jako člověk na tomhle světě. A pochopila jsem, jaká je moje jedinečnost. Umím naslouchat lidem a napojit se ním. Růžím zkušovat sebevýprávěcí věny. A dokážu si dívat obecně.

● Speaker 2

Konec.

● Speaker 1

Já jsem Bejka Žárníková, měli 51 let. A v Dejvickém divadle hraji třicátou sezónu. I když teda nejvíc představení jsem u nás měla tak prvních 8-9 roků. Narodila se mi totiž dítě, a pak druhé, a pak třetí, a pak rychle čtvrté.

● Speaker 2

Takže to si chceme dělat.

● Speaker 1

nevím, Od té doby, co jsem tou vysměnou herečkou, tak jsem až na výjimky hrála hodný holky, oběti a nebo princezu. No, teď, co jsem rok a půl blondýna, se to mírně zlepšilo. A dostává měli potvor a milenek. Ne, vy se smějete, ale já ten princip...